

Dosarul nr. 2ra-939/21

Prima instanță: Judecătoria Cahul, sediul Cantemir (jud. C. Salagor)

Instanța de apel: Curtea de Apel Cahul (jud. G. Vavrin, T. Berdilă, I. Dănăilă)

ÎNCHEIERE

23 iunie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Svetlana Filincova
Iurie Bejenaru
Galina Stratulat

examinând admisibilitatea recursului declarat de către reprezentantul legal al recurenteii Elizaveta Stancu, Victor Baran,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Elizaveta Stancu împotriva Direcției Generale Asistență Socială și Protecție a Familiei or. Cahul, intervenient accesoriu Viorica Iorga, cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea la locul de muncă, plata despăgubirilor și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 26 ianuarie 2021 a Curții de Apel Cahul, prin care a fost admis apelul declarat de către Direcția Generală Asistență Socială și Protecție a Familiei or. Cahul, a fost casată integral hotărârea din 18 iulie 2020 a Judecătoriei Cahul, sediul Cantemir, și a fost pronunțată o nouă hotărâre de respingere a acțiunii, ca fiind neîntemeiată,

c o n s t a t ă:

La data de 02 octombrie 2019, Elizaveta Stancu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Direcției Generale Asistență Socială și Protecție a Familiei or. Cahul, intervenient accesoriu Viorica Iorga, cu privire la anularea ordinului

de concediere, restabilirea la locul de muncă, plata despăgubirilor și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că, potrivit contractului individual de muncă nr. 165 din 12 aprilie 2012, avea funcția de lucrător social în s. Pelinei, r-nul Cahul. Contractul de muncă a fost încheiat pe o perioadă nedeterminată.

Menționează reclamanta că, la 05 iulie 2019 a fost emis ordinul nr. 287 a Direcției Generale Asistență Socială și Protecție a Familiei or. Cahul, cu privire la concediere, prin care s-a dispus: în temeiul art. 86 alin. (1) lit. y¹ Codul muncii: se desface contractul individual de muncă nr. 165 din 12 aprilie 2012 încheiat cu reclamanta Elizaveta Stancu, lucrător social al s. Pelinei, r-nul Cahul, în cadrul Direcției Generale Asistență Socială și Protecție a Familiei or. Cahul, începând cu data de 05 iulie 2019.

Indică reclamanta că, nefiind de acord cu ordinul sus indicat, la 29 iulie 2019, a depus cerere prealabilă, înregistrată cu nr. 433 din 03 septembrie 2019, privind anularea ordinului nr. 287 din 05 iulie 2019. La cererea prealabilă a primit răspunsul nr. 1462 din 04 septembrie 2019 prin care i-a fost comunicat că nu sunt temeiuri de anulare a ordinului nr. 287 din 05 iulie 2019 cu privire la concediere.

Afirmă reclamanta că, a fost eliberată ilegal, din funcția de lucrător social, iar ordinul nr. 287 din 05 iulie 2019 cu privire la concediere este emis contrar legii, fiind încălcate drepturile și garanțiile sale prevăzute de Codul muncii, Constituția R.M., și CEDO.

De asemenea, indică reclamanta că, a mai activat în cadrul Direcției Generale Asistență Socială și Protecție a Familiei or. Cahul în calitate de lucrător social în s. Pelinei, r-nul Cahul, în perioada iunie 2008 - august 2011. Atunci aceasta a depus o cerere de demisie în legătură cu pensionarea. Astfel, la întocmirea contractului individual de muncă nr. 165 din 12 aprilie 2012, prin care a fost angajată în funcție similară de lucrător social, urma să se țină cont de faptul că reclamanta are vârsta de pensionare.

La fel, reclamanta invocă că, nu a fost informată preventiv, pentru a căuta un alt loc de muncă. Astfel, a fost concediată fără nici un motiv, ori, revenind la serviciu deja la o vârstă de pensionare, fiind aptă de muncă, nu putea fi concediată în legătură cu acest temei.

Subsidiar, reclamanta a indicat că, prin emiterea dispoziției ilegale, acesteia i-a fost cauzat un prejudiciu moral, fapt care s-a manifestat negativ asupra stării psihice generale.

Prin încheierea din 14 iulie 2020 a Judecătoriei Cahul, sediul Cantemir (f.d.

65-67) a fost atrasă în proces în calitate de intervenient accesoriu din partea pârâtului, Viorica Iorga, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Elizaveta Stancu împotriva Direcției Generale Asistență Socială și Protecție a Familiei or. Cahul cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea la locul de muncă, plata despăgubirilor, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată.

Cere reclamanta Elizaveta Stancu, anularea ordinului nr. 287 din 05 iulie 2019 a Direcției Generale Asistență Socială și Protecție a Familiei or. Cahul, restabilirea la locul de muncă precum este indicat în contractul individual de muncă nr. 165 din 12 aprilie 2012, încasarea unei despăgubiri pentru întreaga perioadă de absență forțată de la locul de muncă în mărimea salariului mediu pentru această perioadă, începând cu 05 iulie 2019 până la data restabilirii în muncă, repararea prejudiciului moral cauzat prin eliberarea ilegală de la locul de muncă în mărime de 30 000 lei, încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 18 iulie 2020 a Judecătorei Cahul, sediul Cantemir, s-a admis parțial cererea de chemare în judecată declarată de Elizaveta Stancu împotriva Direcției Generale Asistență Socială și Protecție a Familiei or. Cahul cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea la locul de muncă, plata despăgubirilor, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată.

Astfel, a fost anulat ordinul nr. 287 din 05 iulie 2019, cu privire la concediere în temeiul art. 86 alin. (1) lit.y¹ Codul muncii, emis de Direcția Generală Asistență Socială și Protecție a Familiei or. Cahul, prin care a fost desfăcut contractul individual de muncă cu Elizaveta Stancu, lucrător social, s. Pelinei, r-nul Cahul, în cadrul Direcției Generale Asistență Socială și Protecție a Familiei or. Cahul, începând cu 05 iulie 2019 în partea ce o vizează pe Elizaveta Stancu.

A fost restabilită Elizaveta Stancu în funcția de lucrător social, s. Pelinei, r-nul Cahul, în cadrul Direcției Generale Asistență Socială și Protecție a Familiei or. Cahul, începând cu 05 iulie 2019. A fost încasat de la Direcția Generală Asistență Socială și Protecție a Familiei or. Cahul în beneficiul Elizavetei Stancu cu titlu de despăgubire pentru perioada de absență forțată de la muncă (05 iulie 2019-18 iulie 2020 inclusiv) suma de 34 371 lei și 45 bani, iar suma de 2764 lei și 46 bani, cu titlul de reparare a prejudiciului moral, încasarea cheltuielilor de judecată în mărime de 3000 lei, în total suma de 40 135 lei și 91 bani și încasarea taxei de stat în beneficiul statului în mărime de 1131 lei și 14 bani.

În rest, acțiunea a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia din 26 ianuarie 2021 a Curții de Apel Cahul, s-a admis apelul declarat de către Direcția Generală Asistență Socială și Protecție a Familiei or. Cahul, a fost casată integral hotărârea din 18 iulie 2020 a Judecătoriei Cahul, sediul Cantemir, și a fost pronunțată o nouă hotărâre de respingere a acțiunii, ca fiind neîntemeiată.

În motivarea deciziei emise, instanța de apel a conchis că, soluția dată de prima instanță este în contradicție cu circumstanțele cauzei, instanța nu a constatat corect toate circumstanțele, concluziile fiind neîntemeiate și contradictorii cu materialele cauzei.

Din materialele dosarului rezultă cu certitudine că, la 02 octombrie 2019, Elizaveta Stancu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Direcției Generale Asistență Socială și Protecție a Familiei or. Cahul, intervenient accesoriu Viorica Iorga, cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea la locul de muncă, plata despăgubirilor și repararea prejudiciului moral.

De asemenea potrivit contractului individual de muncă nr. 165 din 12 aprilie 2012, reclamanta avea funcția de lucrător social în s. Pelinei, r-nul Cahul. Contractul de muncă a fost încheiat pe o perioadă nedeterminată.

Mai mult, aceasta a activat în cadrul Direcției Generale Asistență Socială și Protecție a Familiei or. Cahul din 2008 până în 2011, iar la 05 iulie 2019 a fost emis ordinul nr. 287 cu privire la concediere, pe motiv de pensionare.

Totodată, Colegiul a stabilit că, potrivit procesului-verbal de control din 30 septembrie 2019, în urma efectuării controlului, rezultând din documentele examinate, nu s-a constatat careva încălcări în raportul de muncă și concediere conform art. 86 alin. (1), lit. y¹, a Elizavetei Stancu.

Or, Elizaveta Stancu a fost eliberată pe motiv de pensionare, respectiv prevederile art. 184 Codul muncii, în speța dată nu se aplică, mai mult de atât nu era necesară nici preavizarea obligatorie de către angajat despre intenția de concediere a salariatului (în redacția legii la momentul concedierii).

La 29 aprilie 2021, reprezentantul legal al recurentei Elizaveta Stancu, Victor Baran, a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 26 ianuarie 2021 a Curții de Apel Cahul, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului a exprimat dezacordul cu decizia recurată, calificând-o ca fiind neîntemeiată și pasibilă de casare în temeiul prevederilor art. 432 alin. (1), (2) lit. a) și (4) din Codul de procedură civilă.

Reprezentantul legal al recurenteii a opinat că, instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material, nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei, a apreciat arbitrar probele prezentate de către participanții la proces, iar concluziile instanței sunt în contradicție cu circumstanțele cauzei.

În conformitate cu prevederile art. 434 alin.(1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Decizia instanței de apel a fost adoptată la 26 ianuarie 2021, iar cererea de recurs a fost depusă la 29 aprilie 2021.

Materialele cauzei atestă expedierea și recepționarea copiei deciziei integrale participanților la proces la 11 martie 2021, prin intermediul oficiului poștal, conform scrisorii de însoțire (f.d.180), însă careva date ce ar confirma recepționarea acesteia de către recurentă la actele cauzei lipsesc. Astfel, recursul este declarat în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Prin prisma art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, la 12 mai 2021 instanța de recurs a comunicat participanților la proces recursul, informând despre necesitatea depunerii referinței (f.d. 197).

Prin referința depusă la 28 mai 2021, reprezentantul intimatului Direcția Generală Asistență Socială și Protecție a Familiei or. Cahul, Lilia Moraru, a solicitat de a considera recursul declarat de către reprezentantul legal al recurenteii Elizaveta Stancu, Victor Baran, ca inadmisibil.

Examinând temeiurile recursului declarat de către reprezentantul legal al recurenteii Elizaveta Stancu, Victor Baran, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă

încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stipulează că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În temeiul prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către reprezentantul legal al recurentei Elizaveta Stancu, Victor Baran, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul părții recurente cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă faptul că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de către reprezentantul legal al recurentei Elizaveta Stancu, Victor Baran.

În conformitate cu art. 433 lit. a), art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către reprezentantul legal al recurentei Elizaveta Stancu, Victor Baran, împotriva deciziei din 26 ianuarie 2021 a Curții de Apel Cahul.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Iurie Bejenaru

Galina Stratulat